

29) I. A. 4. Udvalgets Mindretal kan ikke erkjende Rigtigheden af den Opfattelse, at der ikke længere skulde have Hjemmel til at afdrage nogen Deel af Lønningen for General-procureurens Cancellist. Den almindelige Lønningslovs § 5 handler ganske vist kun om det Tilfælde, at Lønningen for de flere Embeder eller Bestillinger, som Noget forener, er fastsat ved Lønningslove, men der er formeentlig Intet til Hinder for, at der ved Siden af denne Forfkrift kan i Henshold til ældre Bestemmelser, som ingenstinde ere udtrykkelig ophævede, finde en tilsvarende Indskrænkning Sted for det Tilfælde, at Intet af disse Embeder eller kun eet af dem er lønnet efter en Lønningslov. Antages dette ikke, vil man komme til det Resultat, at den nye almindelige Lønningslov har tilladt en uindskrænket Forening af Embeder i flere Tilfælde, hvor en saadan hidtil ikke har kunnet skee uden at medføre Afdrag, og dette vilde være ganske i Strid med de Ansuelser herom, der altid, og navnlig ogsaa under Forhandlingerne om den nævnte Lov, ere blevne hævede fra Rigsdagens Side. Mindretallet foreslaaer derfor, at Beløbet nedsættes med Halvdelen eller 246 Rd.

30) I. C. Man har fundet det tvivlsomt, om et Honorar af 800 Rd. ikke er større end nødvendigt for Udgivelsen af Lovtidenden og Ministerialtidenden, men da det dermed forbundne Arbejde dog i den første Tid, hvor det gjælder om at sætte den nye Indretning i en god Gang, maa antages at være af et ikke ganske ubetydeligt Omfang, skal man ingen Indvending gjøre mod, at Honoraret foreløbig fastsættes til den nævnte Størrelse.

31) I. D. 2. Udvalgets Mindretal antager, at det med Hensyn til Understøttelser til de Bestillingsmænd, der ere blevne affædige ved Nedlæggelsen af den ene Straffeanstalt paa Christianshavn, ligger nærmest at følge Analogien af Loven af 9de April 1851 om Pensionering af Militairfaternes Underclasser, saaledes at der tilstaaes de Bestillingsmænd, der have en Tjenestetid af over 20 Aar, en aarlig Understøttelse, svarende til den, der efter Lovens §§ 2 og 4 tilkommer de Classer, med hvilke de nævnte Betjente nærmest maatte sammenstilles, medens derimod de, der kun have en Tjenestetid fra 10—20 Aar, erholde en mindre aarlig Understøttelse. I Henshold hertil anbefaler Mindretallet at stille en rund Sum til Ministerens Raadighed til Fordeling mellem de Paagjældende efter Grund-sætningerne i den nævnte Lov.

Flertallet finder derimod, at Analogien af de i Anmærkningerne Sp. 465—66 anførte Lovbestemmelser bør komme til Anvendelse i dette Tilfælde, ligesom det hidtil er skeet ved andre lignende Leiligheder, og navnlig ogsaa ganske nylig, da Understøttelser tilstodes de Veibetjente, der bleve affædige i Anledning af Loven af 21de Juni 1867, og der findes Intet at erindre mod, at de aarlige Understøttelser, der herefter blive at tillægge de Bestillingsmænd, som have en Tjenestetid af over 10 Aar, ere opførte med en Sum af 2,490 Rd. Naar Ministeriet imidlertid sees kun at ville tage Hensyn til Størrelsen af den hidtil oppebaarne Indtægt, saa at Understøttelsen heelt igjennem er sat til $\frac{1}{3}$ af denne, dog ikke ud over 200 Rd., formener man, at der tillige burde tages Hensyn til Tjenestetidens Længde, der er meget forskjellig for de i Anmærkningerne nævnte 21 Bestillingsmænd. Det ansees dog rettest at overlade til Ministeriet at foretage den herefter fornødne Omfordeling, kun at den nævnte Totalsum ikke overskrides.

Udvalget formener derhos, at Understøttelsen bør bortfalde eller nedsættes efter Reglerne i Pensionsloven af 24de Februar 1858 § 9 eller den tilsvarende Forfkrift i en eventuel ny Pensionslov, naar Vedkommende maatte erholde nogen ny offentlig Ansættelse, og den i selve Lovforslaget optagne Henvisning til § 4 i Lov 24de Marts 1865 om de fordrevne flesvigke Bestillingsmænd, der indeholder en anden Regel, formenes derfor at burde ændres i Overensstemmelse hermed.

Med Hensyn til dem, der ikke have en Tjenestetid af 10 Aar, antager Udvalget,